

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/724/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513210690
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2513210690.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členov senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Martina Holiča v právnej veci žalobkyne: Československá obchodná banka, a. s., Bratislava, Michalská 18, IČO: 36 854 140, zastúpenej: HMG LEGAL, s.r.o., Bratislava, Štefanovičova 12, IČO: 35 885 459, proti žalovanému: T. U., nar. X. B. XXXX, bytom V. XXX/X, T. B. P., zastúpeného advokátkou: Mgr. Natália Štubňová, Bratislava, Vazovova 6838/9A, o 8.830 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 23. júna 2015 č. k. 12C/104/2014-94 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti 1.281,63 eur, úroku vo výške 16,5% ročne zo sumy 6.850,88 eur od 17. septembra 2013 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1.281,63 eur od 17. septembra 2013 do zaplatenia p o t v r d z u j e a v časti 7.548,37 eur, úroku z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 6.850,88 eur od 17. septembra 2013 do zaplatenia i v časti trov konania r u š í a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 8.830 eur (pozostávajúcu z istiny 6.850,88 eur, nezaplatených zmluvných úrokov 1.281,63 eur a nezaplatených úrokov z omeškania 697,49 eur), zmluvný úrok vo výške 16,5% ročne zo sumy 6.850,88 eur od 17. septembra 2013 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 6.850,88 eur od 17. septembra 2013 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1.281,63 eur od 17. septembra 2013 do zaplatenia a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy právneho zastúpenia 1.518,39 eur, k rukám jeho zástupkyne. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 52 ods. 1 až 4, § 53ods. 1 až 3, § 54 ods. 1, 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3 ZoSÚ (zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil uzavretou úverovou zmluvou č. 003552401R medzi účastníkmi konania dňa 15. apríla 2010, na základe ktorej sa žalobkyňa zaviazala poskytnúť žalovanému úver vo výške 10.000 eur, úročený pevnou úrokovou sadzbou 16,5% ročne (s dohodnutým poplatkom za poskytnutý úver 199,16 eur a poplatkom za správu úveru 1,99 eur mesačne). Vzhľadom na spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy, bolo nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa ustanovení O. z. a ZoSÚ. V predmetnej zmluve však absentoval obligatórny údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ), v dôsledku čoho bolo potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zákom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a súčasne aby si veriteľ voči dlžníkovi nemohol uplatňovať aj nároky, na ktoré právo nemá. Z listinných dôkazov predložených žalovaným mal súd prvej inštancie za preukázané, že na predmetný úver žalovaný zaplatil celkovú sumu 7.720,82 eur. Vzhľadom na výšku

istiny uplatňovanej žalobkyňou v konaní 6.850,88 eur, úhradami žalovaného (vo výške 7.750,82 eur) bola suma istiny 6.850,88 eur už zaplatená. Preto súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol. Nepriznanie zmluvných úrokov po zosplatnení úveru súd prvej inštancie odôvodnil tým, že po splatnosti úveru žalobkyňa prislúchala prípadné úroky z omeškania, ktoré majú sankčnú povahu, nie však zmluvné úroky z úveru. Rozhodnutie o náhrade trov konania zdôvodnil ustanovením § 142 ods. 1, § 149 ods. 1, § 157 ods. 1, 7 O. s. p. (Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, účinný do 30. júna 2016), v zmysle ktorých žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, prislúchala plná náhrada trov konania 1.518,39 eur (predstavujúca trovy právneho zastúpenia, za 5 úkonov právnej služby, vo výške 253,94 eur za 1 úkon: prevzatie a príprava zastúpenia, zastupovanie na pojednávaní 24. marca 2015 a 2. júna 2015, porada s klientom dňa 18. mája 2015, písomné vyjadrenie vo veci samej z 25. mája 2015, režijný paušál 5 x 8,39 eur, náhradu cestovného za cesty na súdne pojednávania dňa 24. marca 2015 a 2. júna 2015 vo výške 94,90 eur a náhradu za stratu času cestou na súdne pojednávania a späť v uvedených dňoch vo výške 111,84 eur).

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa navrhujúc jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Nesúhlasila s právnym záverom o absencii zákonnej náležitosti úverovej zmluvy podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ. V bode 5 zmluvy je výslovne uvedený počet mesačných anuitných splátok 48, ktoré sa skladajú z istiny a príslušných úrokov. Deň splatnosti anuitnej splátky bol dohodnutý na 28. deň v mesiaci. Prvá splátka bola splatná 28. mája 2010 a posledná splátka 28. apríla 2014, pričom prvá až predposledná splátka predstavujú 287,78 eur (posledná anuitná splátka bude žalobkyňou vypočítaná na základe priebehu splácania úveru). V zmluve bola tiež výslovne uvedená výška úrokovej sadzby 16,5% ročne, ako aj presná výška poplatkov za poskytnutie úveru 199,16 eur a poplatku za správu úveru 1,99 eur mesačne. V prípade ak by odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne posúdil zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov, žalobkyňa má za to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný jej nevrátil celé ňou poskytnuté finančné plnenie, ako ani k nemu prináležiace príslušenstvo, tvoriace úroky z omeškania. Súd prvej inštancie preto nesprávne zistil skutkový stav a následne nesprávne vec posúdil. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa mala poskytnúť žalovanému úver vo výške 10.000 eur a za poskytnutie úveru bol žalovaný povinný uhradiť poplatok 199,16 eur. Preto žalovanému bola reálne na spotrebu poskytnutá suma 9.800,84 eur. Keďže žalovaný uhradil žalobkyňi len sumu 7.750,82 eur, zostávajúcu časť poskytnutého úveru vo výške 2.050,02 eur spolu s úrokmi z omeškania doposiaľ nevrátil a preto mal byť súdom na uvedenú sumu zaviazaný. Žalobca vyčíslil uplatnenú pohľadávku na základe uzavretej zmluvy o dojednanom úročenom a odplatnom úvere. Až následne bolo zhodnotené, že poskytnutý úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Listinný dôkaz o špecifikácii čerpania a účtovania úverov nie je možné vyhodnotiť ako uplatnenie žalobného návrhu, v rozsahu po zmene rozsahu plnenia. Súd prvej inštancie mal na základe vykonania dokazovania posúdiť a vyhodnotiť nárok žalobkyne tak, že žalovaný má vrátiť peňažné plnenie, ktoré mu žalobkyňa poskytla, vo výške rozdielu (2.050,02 eur) s príslušenstvom.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie zo strany žalobkyne bolo podané oneskorene. V prípade včasného podania odvolania sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, o absencii náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pretože z nej nie je možné určiť, aká je výška splátky na úver, na úrok a na iné poplatky. Zo splátky nevyplýva jej rozčlenenie splácania (istiny, úroku, poplatkov). Absencia zákonom stanovenej náležitosti činí úver bezúročným a bez poplatkov. Súd prvej inštancie správne konštatoval viazanosť žalobným návrhom a preto bol viazaný aj rozčlenením žalovanej sumy. Na súdnom pojednávaní 2. júna 2015 súd prvej inštancie oboznámil strany ako sa javí právne posúdenie veci, čím dal žalobkyňi priestor, aby svoj žalobný návrh zmenila, čo nevyužila. Z dôvodu, že žalovaný listinnými dôkazmi preukázal úhradu sumy 7.720,82 eur, bolo potrebné ju celú započítať na úhradu istiny, pretože úver sa zo zákona považoval za bezúročný a bez poplatkov.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného poukazovala na včasné podanie odvolania prostredníctvom telefaxu, ktoré v lehote doplnila do súdneho spisu. Úverová zmluva obsahuje všetky zákonom požadované údaje o výške, počte a termínoch splátky istiny, úrokov, ako aj poplatkov. Žalobkyňa pri uvádzaní údajov o výške istiny vychádzala zo skutočnosti, že jednotlivými splátkami dochádzalo k úhrade záväzku z istiny, ako aj záväzkov z dohodnutých úrokov, poplatkov, ale i záväzku dojednaného poistného 12,41 eur mesačne poisťovateľovi, pričom súd prvej inštancie uhrádzané poistné nesprávne zahrnul do poplatkov spojených s úverom, poukazovaných veriteľovi. Na podporu svojej

argumentácie žalobkyňa poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, z ktorých vyplýva dôvodnosť priznávania rozdielu medzi skutočnou výškou poskytnutého úveru a skutočnými platbami dlžníka (sp. zn. 11Co/567/2014 a 10Co/536/2014). Súd prvej inštancie postupoval nesprávne, ak žalobkyni nepriznal reálny rozdiel medzi skutočnou výškou poskytnutého úveru a skutočne vykonanými platbami spolu s úrokom z omeškania. Žalobkyňa si v žalobnom návrhu uplatnila viac ako by mu súd bol priznal (prisúdením rozdielu spolu s úrokom z omeškania). Súd prvej inštancie mal preto rozhodnúť aspoň o zostatku z nevráteného úveru vo výške 2.174,12 eur.

Odvolačný súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné.

Podľa § 470 ods. 1, 2 veta prvá CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť CSP. Odvolací súd prístupujúci k rozhodnutiu v tejto veci po 1. júli 2016 postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1, 2 CSP. Keďže odvolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti a dôvodnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení O. s. p.. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 177/2014 z 18. augusta 2016).

Námietka žalovaného o oneskorení podaní odvolania nebola dôvodná, vzhľadom na dátum doručenia rozsudku právnej zástupkyne žalobkyne dňa 29. júna 2015 a dátum podania odvolania na súd prvej inštancie faxovým podaním dňa 14. júla 2015, teda v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote (podľa ustanovenia § 204 ods. 1 O. s. p.). Odvolanie urobené faxom bolo, v súlade s ustanovením § 42 ods. 1 veta tretia O. s. p., doplnené do troch dní, predložením jeho originálu (v listinnej podobe, podaním na poštovú prepravu dňa 15. júla 2015). Podľa judikatúry (R 18/2008) trojdňová lehota na doplnenie podania urobeného telefaxom (§ 42 ods. 1 O. s. p.) je lehotou procesnou; pre jej počítanie, plynutie a zachovanie platia ustanovenia § 55 a § 57 O. s. p. (podľa ktorého je lehota zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť, teda aj na pošte).

Súd prvej inštancie správne podrobil obligatórnemu prieskumu aj obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti takejto zmluvy za účelom odstránenia faktickej nerovnováhy, aby bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky, vyplývajúce pre neho z uzatvorenej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy), zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankcie pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015). V konaní bolo nesporné, že zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, napĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy, ako i spotrebiteľského úveru (čomu zodpovedá aj názov a odkaz na ZoSÚ v predmetnej písomnej zmluve).

Odvolačný súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalobkyne, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi účastníkmi konania obsahovala i obligatórnu zákonom stanovenú náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i/ (výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), v dôsledku čoho bolo treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Účelom tejto náležitosti bolo kvalifikované informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože inak by nebolo dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu žalobcu. Uvedené nemožno nahradiť stanovením celkovej výšky splátky. Zmyslu zákonnej úpravy zodpovedá, ak sa každý z atribútov vyjadrený v zákone slovami „suma, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom (porov. uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoE/313/2010, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/256/2013). Ak zákon explicitne (výslovne) vymedzuje jednotlivé náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tak tento údaj v zmluve musí byť jednoznačne uvedený a nie je prípustné, aby sa účastník zmluvy k tomuto údaju dopracovával výkladom a výpočtom (porov. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/141/2012). Samotné druhové rozlíšenie zloženia úverových splátok (na istinu, zmluvný úrok, poplatky) nepredstavuje kvalifikované rozlíšenie výšky týchto súčastí splátky, tak ako to vyžadovala právna úprava.

Každá spotrebiteľská zmluva má vyjadrovať rešpekt k dodržiavaniu všeobecných zásad spotrebiteľského práva, teda aj k obligatórnym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to dôslednou obsahovou a formálnou úpravou zmluvných podmienok (ktoré nebudú pre spotrebiteľa predstavovať zložitý a nejednoznačný súbor údajov, ktoré jednotlivito i vo svojom súhrne v dôsledku toho narušujú zmluvnú rovnováhu strán v neprospech spotrebiteľa). Jednoznačnosť a určitosť zmluvných podmienok má zásadne vyvážiť silnejšie postavenie dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy.

Hoci v predmetnej zmluve je uvedený počet a výška splátok, ako i ročnej úrokovej sadzby a výška poplatkov, zo zmluvy ale nevyplýva, čo konkrétne splátka žalovaného v jednotlivom mesiaci zahŕňa (t. j. aká časť mesačnej splátky pripadá na istinu, úroky, ako i ďalšie poplatky). Zo zmluvy tiež nevyplýva rovnaká výška splátok istiny v každej jednotlivjej splátke po dohodnutú dobu, keďže výška poslednej splátky úveru môže byť určená jednostranne veriteľom s ohľadom na priebeh splácania úveru.

Zákonnou sankciou chýbajúcej povinnej náležitosti v predmetnej úverovej zmluve bola bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

Súd prvej inštancie preto správne zamietol žalobu o zaplatenie zmluvných úrokov z úveru (vzhľadom na zákonnú sankciu bezúročnosti úveru), teda v časti o zaplatenie sumy 1.281,63 eur, ako aj zmluvných úrokov vo výške 16,5% ročne zo sumy 6.850,88 eur od 17. septembra 2013 do zaplatenia, a teda i úroku z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1.281,63 eur (úroky z úveru) od 17. septembra 2013 do zaplatenia. Je vhodné poukázať aj na závery odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, publikované pod R 69/1998, z ktorého vyplýva, že veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť už iba úroky z omeškania. Zmluvný úrok predstavuje príslušenstvo pohľadávky (§ 121 ods. 3 O. z.), pričom nepriznaním nároku na zaplatenie zmluvného úroku, žalovaný sa nemohol dostať do omeškania s nedôvodne uplatňovaným nárokom. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (úroky z omeškania zo zmluvných úrokov), veriteľ nemá tiež preto, že ani Občiansky zákonník, ako ani Obchodný zákonník, mu takúto možnosť bez ďalšieho nepriznávajú.

Odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 1.281,63 eur, zmluvného úroku vo výške 16,5% ročne zo sumy 6.850 eur od 17. septembra 2013 do zaplatenia, ako aj úrokov z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1.281,63 eur (úroky z úveru) od 17. septembra 2013 od zaplatenia, ako vecne správne potvrdil.

Súd prvej inštancie však nepostupoval správne pri posudzovaní nároku žalobkyne na zaplatenie žalovanej istiny vo výške 6.850,88 eur, ako i nezaplatených úrokov z omeškania 697,49 eur a úrokov z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 6.850,88 eur od 17. septembra 2013 do zaplatenia a v tejto časti bolo odvolanie žalobkyne dôvodné.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že žalobkyňa sa žalobou domáhala úhrady nezaplatenej časti istiny úveru vo výške 6.850,88 eur (ktoré tvrdenie v písomnom podaní z 10. februára 2015, doručené súdu prvej inštancie 17. februára 2015 výslovne zdôraznila), t. j. žiadala o zostatok nezaplatenej časti dlhu (vyčíslený v uvedenej výške). Ak súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dospel k záveru (v

dôsledku zákonnej sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru), že žalovaný má povinnosť vrátiť len istinu úveru (ktorá mu bola poskytnutá), bol daný dôvod na uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi zostávajúcu časť poskytnutého úveru (po ustálení jeho výšky tvrdenej žalobkyňou sumou 9.800,84 eur), po odpočítaní už zaplatených peňažných plnení zo strany žalovaného na predmetný úver. Výška zostatku dlhu (na istinu) bola tak preukázaná nižšou než žalobou žiadaná suma.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nebolo zrejmé (vzhľadom na konštatovanie súdu prvej inštancie o preukázaní celkovej úhrady žalovaným, dokladmi ním predloženými, vo výške 7.720,82 eur, hoci v závere uviedol bez ozrejmenia celkovú sumu úhrad 7.750,82 eur) v akej výške žalovaný dlh splnil (ktorú bolo potom potrebné zohľadniť). Žalovaná suma 6.850,88 eur (podľa tvrdenia žalobkyne) predstavovala zostatok dlžnej sumy, ktorý žalovaný neuhradil, hoci tak mal urobiť. Skutočné platby dlžníka (v sporoch o zaplatenie dlhu) sa odpočítavajú od výšky preukázanej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, pričom ak z vykonaného dokazovania vyplynie odlišná výška uplatňovaného zostatku dlhu (nižšia), prizná súd len preukázanú výšku dlhu, t. j. v danom prípade rozdiel medzi poskytnutým úverom a preukázanými úhradami žalovaného na predmetný úver.

V konaní nebolo tvrdené, že výška pohľadávky žalobkyne voči žalovanému predstavovala sumu 6.850,88 eur (ale len nezaplatenú časť poskytnutej istiny). Žalobkyňa vyčíslila dlžný zostatok istiny, zohľadňujúc úhrady žalovaného aj preukázanými splátkami istiny v špecifikácii pohľadávky, tvoriacej prílohu jej podania z 10. februára 2015. Preto poukaz súdu prvej inštancie na zásadu zákazu ultra petitum (nemožnosť priznania plnenia nad návrh, vzhľadom na viazanosť súdu žalobným petitom) nebol dôvodný, keďže z vykonaného dokazovania vyplynul záver o vzniku nároku žalobkyne na nižší zostatok dlhu žalovaného voči žalobkyni, než aký bol uplatnený žalobou (vo výške rozdielu medzi poskytnutou výškou úveru a uskutočnenými platbami dlžníka).

Zákonná sankcia bezúročnosti úveru sa vzťahuje na nepriznanie zmluvných úrokov (ako dohodnutej ročnej úrokovej sadzby za poskytnutý úver), nie však zákonného nároku veriteľa voči dlžníkovi za omeškanie s plnením dlhu podľa platnej právnej úpravy. Vo vzťahu k úrokom z omeškania, a to vo výške 697,49 eur (tvoriacich časť sumy 8.830 eur), ako i úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 6.850,88 eur od 17. septembra 2013 do zaplatenia, napadnuté rozhodnutie tak postrádalo argumentačný základ, preskúmateľný odvolacím súdom.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP zrušil v časti o zaplatenie sumy 6.850,88 eur a sumy 697,49 eur (spolu 7.548,37 eur), ako i úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 6.850,88 eur od 17. septembra 2013 do zaplatenia, z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil a doplnenie dokazovania odvolacím súdom nebolo účelné (nahradzaním dokazovania súdom prvej inštancie), tiež z dôvodu, že nesprávnym procesným postupom bolo znemožnené žalobkyni, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súčasne vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súdu prvej inštancie.

Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, na základe vykonaného dokazovania, posúdiť výšku platného záväzku žalovaného voči žalobkyni na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako i výšku skutočných platieb žalovaného ako dlžníka, vzhľadom na odlišne uvádzané sumy súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí (7.720,82 eur a 7.750,82 eur). Následne po preukázaní výšky skutočných platieb žalovaného ako dlžníka, bude potrebné vypočítať rozdiel medzi záväzkom žalovaného voči žalobkyni a reálnymi platbami žalovaného. Súd prvej inštancie, v intenciách záverov odvolacieho súdu, správne posúdi vypočítaný zostatok dlhu žalovaného voči žalobkyni, primárne vo vzťahu k žalobou uplatňovanému zostatku dlhu vo výške 6.850,88 eur (pričom sa vysporiada aj s prípadným prevyšujúcim uplatňovaným nárokom žalobkyne v tejto časti).

Na základe ustálenej výšky dlhu žalovaného voči žalobkyni, vykoná dokazovanie a posúdi uplatňovaný nárok žalobkyne na úrok z omeškania vo výške 697,49 eur (tvoriaci časť sumy 8.830 eur), ako aj úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 6.850,88 eur od 17. septembra 2013 do zaplatenia.

Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadrí skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol. Bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo

presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a s akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, príp. prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami účastníkov. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie sa má vzťahovať aj na príslušenstvo uplatňovanej pohľadávky.

Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ <..

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 <. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.